

broplads, paa en Førstesal i en af de store Hjørneejendomme, der vendte ud mod Kanalen. Per gik nogen Tid frem og tilbage nede i Porten for endnu engang at besinde sig paa, hvormed han skulde indlede, og hvad han i det hele skulde sige. Ogsaa oppe paa Trappen tøvede han et Øjeblik. Inde i en halvmørk Sal, hvis ene Hjørne var afskaaret med en Skranke, sad en Snes Mennesker og skrev ved store Dobbeltpulse. En ung Mand kom hen til ham og spurgte, hvad han ønskede. Per bad om at faa Etatsraaden i Tale.

Kontoristen maalte ham forundret.

Etatsraaden var ikke hjemme, sagde han. Etatsraaden var i Udlandet og kom ikke hjem før om et Par Maaneder. Om det ikke var noget, han kunde afgøre —?

Per havde allerede vendt sig mod Døren. For ikke at blive nødt til at sige sit Navn skyndte han sig bort uden Forklaring.

Da han igen stod nede i Porten, spurgte han sig selv: Hvad nu? Foran ham laa det brogede Frugt- og Blomstertorv i et kraftigt Septembersolskin. Storkysede Amagerkoner bredte sig mellem deres Kurve og raabte Købere an. Gartnerne holdt der i lange Rækker med deres Vogne, og Handelen gik livlig under Snakken og Kævlen og Tingen. Midt i al denne høstlige Overflod blev Per overfaldet af en Angst, som hidtil aldrig rigtig havde kunnet faa Tag i ham, — Angsten, ikke for Sjælens men for Legemets Nedværdigelse, for det virkelige Livs Dæmoner: Sulten, Kulden, Smudset. Han tænkte paa den Snes Kroner, han endnu kunde skaffe sig ved Salg af Klæder. De kunde vel strække til for en Uge, maaske to. Og hvad saa?

Han tog sig sammen med et Viljesophbud og gik